

ръка до меча си и се поклониха.

— Добре дошъл в нашите земи, царство ти. Веднага изпратим вестоносец до Търнов. А в това време ще ни бъдеш драг гост в калето. За войските ти ще изпратим храна и всичко, което е нужно. Ала без позволение от престолнината, не можем да пропуснем чужди войски през границата.

Един от войскарите се приближи и прошъпна:

— Царят не е в Търнов, преди малко минаха гончиите на севастократор Александър и казаха, че след като свърши обиколката по граничните крепости, царския брат ще се срещне с венценосеца в манастиря.

Катепанът радостно се усмихна.

— Светлият ни самодържец е тука наблизо. Веднага ще изпратим люде при него.

По мургавото лице на Андрея се изписа грижовна мисъл. Той поглади нетърпеливо къдравата си тъмна брада. После скочи на коня си. Бодна го припряно.

— Водете ме. Аз искам лично да се видя с него...

Чернокосите венгерски войводи заградиха господаря на Венгрия, Далмация, Хърватско, Босна, Галиция и Лодомирия, размениха по няколко слова на своя чуден, бърз, отсечен говор. След това поеха неизвестния път подир българските войскари. Родопският вечерник развяваше дългите им прашни, изпокъсани наметала.

2.

Тясната, продълговата стая, с мендери край стените и стенописи в пезулите, бе осветена от трепкащата светлина на едро кандило отковано злато. Навън заби вечерня. Един по един монасите се втпращаха към църквата, ала мъжете, които бяха свели глави над разперените чертежи, не смогваха да откъснат взор от хубавите рисунки. Пл